

[Statsministeren.]

folketinget vil — se det som en af sine hovedopgaver at søge denne stabilitet inden for vort økonomiske liv bevaret.

Det kunne være meget fristende — og oppositionen er jo faldet for denne fristelse — at stimulere forbruget gennem en meget betydelig øjeblikkelig skattelettelse. Vi har råd dertil, bliver der sagt, og det er måske delvis rigtigt. Vi har råd dertil, fordi vi har konsolideret statens finanser og ført en sådan økonomisk politik, at vi har opsparet en efter danske forhold væsentlig valutareserve. Men lad os tænke lidt længere frem end netop til det øjeblikkelige, og lad os derfor vurdere disse økonomiske anliggender på forstandig og rolig vis. Hvis vi tænker lidt længere frem, og hvis vi tager i betragtning, at vort bytteforhold kan blive forringet, og at det i en sådan situation vil være heldigt, om vi ved anvendelse af vor valutareserve kan undgå indgreb over for den økonomiske situation, tror jeg nok, at det ikke kan siges at være et rent tilfælde, at store dele af erhvervslivet slutter op om den forsigtige økonomiske politik, som åbningstalen er udtryk for, og er ængstelig over for valgrægede og, jeg havde nær sagt desperationsprægede manøvrer for at gå videre, end sund fornuft nu engang kan byde os at gå.

Vi står over for et nyt folketingsår, hvor der er store muligheder for at løse betydelige spørgsmål. Fra oppositionens side er der givet udtryk for forhandlingsvillighed over for forsvarsproblemet. Jeg har også lagt mærke til, at man ikke fra partiet venstres side førte nogen stærk eller skarp kritik frem imod vor stilling til markedsplanerne, og jeg har lagt mærke til, at man ikke fra konservativ side nævnte dette spørgsmål. Jeg håber at kunne tage denne tilbageholdenhed som udtryk for, at man også fra oppositionens side vil bidrage til, at vi kan gå ind i de nye markedsformer på en sådan måde, at dansk erhvervsliv vil kunne hævde sig. Vi er så heldige, at dette kan ske på et tidspunkt, da vor økonomiske situation er mere gunstig end i mange, mange år. Jeg kan godt se — og hvem af os kan ikke det — at betydelige vanskeligheder og problemer ligger forude, regeringen er opmærksom herpå. Men netop derfor er det naturligt ikke på afgørende vis at svække

den konsolidering af statens finanser, som har fundet sted. Det er så meget mere rimeligt ej heller at interessere sig for voldsomme øjeblikkelige forbedringer af levefoden, som den rent faktisk er væsentlig forbedret i det sidste års tid.

Man kan naturligvis være uenig om, hvad der kan forstås ved en økonomisk politik, der sigter fremover. Mon det ikke vil være rimeligt at tage sigte på en økonomisk politik, der ikke alene tager hensyn til de øjeblikkelige forhold, men også tager i betragtning, at vilkårene for vort økonomiske liv kan skifte, og at formerne, hvorunder det skal foregå, kan ændres? En politik, der er tilrettelagt ud fra disse grundsynspunkter, må betegnes som en egentlig langsigtet økonomisk politik.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har haft megen fornøjelse af at tale om den trætte regering. Hvorfra han ved, at den er træt, aner jeg ikke noget om, men han må jo have sine kilder, og som pressemand opgiver han dem vel ikke. Vi er også en disharmonisk regering — det er et meget, meget fint ord, det ærede medlem har fundet på dér. Jeg forstår, det skal opfattes på den måde, at venstre og de konservative er i en dyb indre harmoni på alle felter, medens regeringspartierne er i en dyb disharmoni. (*Poul Møller*: Det er rigtigt!). Ja, jeg har bestræbt mig på at finde ud af, hvad det var, det ærede medlem så dybsindigt havde tænkt sig i denne sammenhæng. Vi får nu se, når sagerne efterhånden skal forhandles, hvor vidtgående en harmoni og disharmoni der kan være tale om det ene eller det andet sted.

Men jeg tror, jeg må bedrøve det ærede medlem med, at han ikke i vinterens løb vil møde en træt regering, derimod en arbejdslysten regering og, håber jeg, en regering, der vil være i stand til som tidligere at tage opgaverne op på en sund og praktisk måde. Det er det, der er sket hidtil, og jeg kan godt forstå, at både det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Erik Eriksen har ærgret sig grumt herover — jeg forstår det bifaldende smil, der kommer fra de ærede medlemmer. Hele tonen har jo fra første øjeblik, fra dengang, da denne regering blev dannet, været, at den kunne ikke holde, den kunne ikke eksistere, den kunne ikke gøre noget, og hele